

Todistaja

TOUKOKUU • MAY 2007 No. 5 Volume 82

\$3.00 (GST INCL.)
3,00 EURO

Vancouverin äiti- ja lapsipiiri

Annika Huttunen sai sydämelleen keväällä 2006 aloittaa äiti-lapsipiirin Kotikirkon tiloissa 1920 Argyle Dr. Vancouver. Lienee oma esikoinen, pellavapäinen Matias, antanut siihen virikettä. Näemme sen kyllä Jumalan johdatuksena tarpeellisuudessaan nuorille äideille.

Lokakuun ensimmäisenä perjantaina Annikan "piiri" lähti pyörimään. (Kuvassa Annika vasemmalla) Perjantai kello kymmenen on kokoontumisaika. Kirkon nuorisotiloissa lapset saavat leikkiä ja tutustua toisiinsa samalla kun äidit myös seurustelevat keskenään. Viihtyisä, rauhoittava musiikki soi taustalla. Todennäköisesti siellä pohdiskellaan äitien asioita, lasten kasvatusta ja kehittymistä ihmetellen. Kahvipöytä on kotoinen rupattelupaikka. Sen tuoreita herkkuja olen joskus vieraillessani saanut maistella. Koska kokoonnutaan kirkon katon alla on luonnollista myös keskustella hengellisistä asioista.

Ryhmän kokoonpano on mielenkiintoinen. Melkein kaikki ovat äitejä "esikoisen" kanssa. Ainakin kolmannes on ei suomalaisia. On kiinalainen äiti ja lapsi, löytyy myös juutalaista syntyperää oleva äiti. Jopa ruotsalainen äiti on uskaltautunut mukaan. Joulun aikaan Annika järjesti äideilleen kauniin lounaan kirkon sivusaliin ja silloin sain vaimoni Tertun kanssa mieluisan tehtävän; hoidella noita kullannurjuja, että äidit saisivat rauhasa nauttia yhdessäolostaan.

Perjantaiamun kello 10 on odotettu aika Kotikirkolla meille Todistajan tekijöille. Silloin tulee niitä kullannurjuja. (Ja me saamme joitakin herkkuja.) Siellä on tilaa vielä useammille äiti-lapsi ihmisille. Kannattaa tulla tutustumaan, sillä äideillä ja lapsilla näyttää olevan viihtyisää yhdessä. Pääsyvaatimukseksi on vain oma lapsi. Viime vuonna ainakin yksi äiti sai uuden vauvan, esikoisensa ja pääsi mukaan "piiriin".

LAURI KARHINEN

JAVA MOM'S

PHOTO: KEIJO SAKARA

Äiti evankelistana

TEKSTI:
TIMO HAAPALA

Keski-Suomen saloilla syntyi 1920-luvulla herätys baptistien vaikutuksesta. Se levisi Jyväskylän ympäristöön Laukaaseen, Petäjävedelle, Multialle ja Saarijärvelle. Äitini tuli silloin uskoon ensimmäisenä suuresta perheestä. Hänet kastettiin Petäjäveden Pengerjoessa v. 1929.

Helvi neitonen sai tuolloin, 17-vuotiaana, "syntymälajakseen" evankelistan tehtävän. Helluntaistävien kautta syntyi Multialla samoihin aikoihin herätys. Helluntaisanoma saavutti äitinikin. Pyhän Hengen kastetta ei baptistien keskuudessa silloin tunnustettu. Kun äitini koki Jeesuksen lupaaman täyteen Pyhässä Hengessä, tuli helluntaistävistä hengellinen koti. Evankelistan tehtävä vain vahvistui.

Äidin lisäksi tuli perheessä uskoon kolme veljeä ja kaksi siskoa. Allan-veli sai kutsun kokopäiväiseen Herran työhön. Hän kiersi lähipitäjissä pitäen tupakokouksia. Toimi Yrjölä oli palannut Kiinasta ensimmäiseltä lähetysmatkaltaan. Hän innosti nuoria mukaansa seuraavalle matkalle. Allan lähtikin tuon joukon mukana Kiinaan v. 1936. Alkanut uskon sota vaati kohta ensimmäiset uhriensa. Kolme lähettiä haudattiin Kiinan multtiin, Allan heidän joukossaan. Toinen veli, Sakari meni Intiaan 40-luvulla ja myöhemmin Austraaliaan suomalaistyöhön siellä.

JATKUU SIVULLA 4

Muotokuva äiti Haapalasta

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

JULKAISIJA/PUBLISHER

MISSION PRESS SOCIETY

1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smartt.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR

Lauri Karhinen

LAYOUT

Keijo Sakara

OIKOLUKU

Helena Rantanen, Terttu Karhinen

TAKASIVUN TOIMITUS

Sylvia Rukkila

ALUETOIMITTAJIA

Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA

Erkki Ahonen, Liisa Liedes, Osmo Pieniniemi,
Eljas Rossi, Ulla Saari, Aimo Selin,
Uno Vesanen.

YHDYSHENKILÖ SUOMESSA

Annikki Siren,
Katajakalliontie 2,
01120 Vesterskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT:

\$10.00 palstatuuma.
Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

KANADASSA JA USA:SSA:

Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

KANADASSA: \$26.00. (sis. GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$32.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$36.00

USA:STA: US \$26.00.
Tilaus USA:sta muihin maihin US \$30.00

SUOMESTA:

Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampo-
nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 30 euroa.

MUISTA MAISTA:

CAD \$36.00 , US \$30.00 tai 30.00 euroa.

OSOITTEITA

LÄHETYSSIHTTEERI

Erkki Inkiläinen
19 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LÄHETYSKASSA USA

Ulla Saari
6804 Trade Wind Way, Lantana
FL 33462-4048 USA

ISON KIRJAN KOORDINAATTORI

Sylvia Rukkila
sylviarukkila@sympatico.ca

\$3.00 (GST INCL.) 3,00 euroa
GST No. R 121903561
Publications Mail Agreement No. 40028608
Publications Mail Registration No. 09505

“We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs.”

Canada

“Usko toimii”

PAAVO KORPELA
SUPERINTENDENT

Jumalan Sanaa, Raamattua tutkiessa löydämme ohjeita voittoisaan ja onnistuneeseen elämään. Hyvin pian löydämme sieltä uskon miehiä ja naisia. Eräs viisas on kerran kuvannut havaintojaan:

“En ole vielä koskaan kuullut ateistisairaalaista, -soppakeittiöstä, tai ateistiturvapaikasta pahoinpidellyille naisille. On monta luterilaista sairaalaa. katolista- tai presbyteerisairaalaa. Joulun alla seurakunnat tavallisesti antavat lahjoja ja ruokaa köyhille. Miten ja miksi ateistit viettävät joulua?

Kristityt elävät kauemmin; heillä on vähemmän kliinistä masennusta, alkoholismia, huumeongelmia, itsemurhia, avioeroja tai muita samankaltaisia ongelmia verrattuina ateisteihin.

Kuinka moni on todistanut, että hän koki ihanan muutoksen elämässään omaksuessaan ateismin? Onko kukaan tullut vankilasta muuttuneena miehenä siksi, että hän on kieltänyt uskon Jumalaan ja vastaanottanut ateismin? Kuvittelehan seuraavaa hupaisaa todistusta: ‘Olin kadoksissa, mutta nyt olen löytänyt tien; en usko mihinkään. Ei ole Jumalaa. Olen täällä yksin ja kun kuolen, ei ole mitään, ikuisesti. Mikä lohdutus, mikä onni!’ “

Raamattu ja historia todistavat, että uskon ihmiset ovat voittajia maailmassa. Näemme sen Eenokin, Nooan ja Aabrahamin elämästä, samoin kuin Jumalan kansan, Israelin vaiheista. Israelin erämaavaelluksesta Mooseksen ajoista kautta koko historian näemme sen heidän hyvinä tai huonoina aikoinaan. Kansan uskonasenne ratkaisi sen, kävikö heidän hyvin tai huonosti; saivatko he vihollisistaan voiton vai tappion - joskus peräti pakkosiirtolaisuuden. Heidän vaiheensa Vanhassa testamentissa kuvaavat monella tapaa Uuden testamentin kristityn uskonvaellusta.

Henkilökohtaisesti uskon länsimaiden hyvinvoinnin johtuneen siitä, että näillä kansoilla ja heidän johtajillaan

on ollut kunnioitus ja usko Jumalaan ja Hänen Sanaan. Siitä asti, kun evankeliumi Jerusalemin alkuseurakunnasta alkoi levitä ympäri maailmaa, se sai paremman vastaanoton Länsi Euroopassa (On mahdollista, että apostoli Paavali matkusti Espanjaan asti) kuin missään muualla, vaikka Sana levisi yhtä hyvin itään, Afrikkaan ja Intiaan-kin. Missään ei sitä otettu vastaan niin kuin Euroopassa. Se on ollut suuri siunaus meille suomalaisillekin. Missä on ollut uskon ihmisiä, siellä on menestys seurannut. Ehkä paras esimerkki siitä on ollut Amerikka. Se perustettiin lujalle uskon perustalle. Kansan isät, perustuslain allekirjoittajat, olivat miltei jokainen uudestisyntyneitä, uskovaisia miehiä.

“Vanhurskaus kansan korottaa, mutta synti on kansakuntien häpeä.” (San.14:34) Tämä on aina totta. Kun rukous poistettiin USAn kansakouluista vuonna 1963, joltain alkoi tapahtua. Tässä muutama esimerkki: Seuraavan 15. vuoden aikana avioerot lisääntyivät 300% joka vuosi. (Ennen v.1963 ne olivat laskussa) Avoliitot lisääntyivät 353%. Yksinhuoltajaperheet lisääntyivät 140%. SAT-kokeiden (standard aptitude test) tulokset laskivat joka vuosi seuraavat 18 vuotta kaikissa, paitsi kristillisissä yksityiskouluissa. Väkivaltarikokset ovat lisääntyneet 544%. Noin 30 miljoonaa aborttia on tehty sitten vuoden 1973. (Specialty Research Associates, ALEDO; TX, mukaan)

Tämä ei merkitse sitä, että Herran siunaus olisi kokonaan poistunut. Onhan Amerikassa monta vanhurskasta ja Jumala pitää aina huolen omistaan. Jos Sodomasta olisi löytynyt 10 vanhurskasta, Jumala ei olisi hävittänyt kaupunkia. (I Moos 18:32) Ja vaikka Jumala antoi kaupungin tuhoutua, Hän pelasti omansa.

Uskon ihmiset ovat aina voiton puolella. Raamattu sanoo: “Ilman uskoa on mahdoton olla (Jumalalle) otollinen.” (Heb 11:6) Uskon elämä ei aina ole kotkan siivillä liitelyä; se on enemmänkin tavallista vaeltamista Jumalan seurassa. Se on uskoa kaikkivaltiaaseen Raamatun Jumalaan, jonka luo voi tulla ainoastaan Jeesuksen kautta.

Lasten suusta

Isäni veli, Martti, oli vaimonsa Ailin kanssa käymässä meillä. Martti-setä oli puhujavierailulla ja ”hiljentyi” aina ennen kokousta valmistaen saarna. Siskoni tuli ulkoa leikeistä ja kysyi veljeltäni: ”Missä Martti-setä on?” Veljeni vastasi, että Martti-setä on hiljentymässä. Siskoni jatkoi kyselyä: ”Onko Aili-tätikin hiljentymässä?” ”Etkö sä tiedä. Eihän naiset koskaan hiljenny,” oli veljeni vastaus!

Niinkutsuttu ”kaanaankieli” on tullut monelle uskovan kodin lapselle hyvin tutuksi.

He käyttävät sitä joskus aika luontevasti tietämättä edes mitä se oikein tarkoittaa.

Työkaverini pikku-tyttö tuli äitinsä luokse intoa täynnä ja ilmoitti: ”Äiti, minä olen nyt päättänyt lähteä seuraamaan Jeesusta”, ja jatkoi samaan hengenvetoon: ”Mutta minne Jeesus on oikein menossa?” Aika puhuttelevaa meille aikuisillekin, jotka hartaasti laulamme laulua, ”Tahdon seurata sua Jeesus, viekseen tiesi minne vain”, tarkemmin

ajattelematta, mitä me todella laulamme.

Tätini piti pyhäkoulua Amerikan presidentin vaalien aikaan, kun demokraatit ja republikaanit kilpailivat maan johtajuudesta. Tätini kertoi lapsille kertomusta fariseuksesta ja publikaanista. Pieni poika kuunteli aikansa, mutta nosti sitten kätensä merkiksi, että hänellä olisi asiaa. Opettaja kysyi, mitä poika haluaisi sanoa. ”Anteeksi, mutta sun varmaan piti sanoa republikaani.” Tätini kertoi, että oli vaikea jatkaa kertomusta vakavalla naamalla.

Lapsenusko

Oli tavallinen arki-illan rukouskokous. Kokouksen lopussa pyydettiin esille niitä, jotka sairastavat, että heidän puolestaan rukoiltaisiin. Miehelläni oli ollut paha tulehdus jalassa ja niinpä hän totteli kehoitusta. Neljävuotias poikamme, joka oli mukana kokouksessa, kysyi minulta: ”Miksi isi meni esille?” Vastasin, että koska isillä on jalka kiipeä hän haluaa, että hänen puolestaan rukoillaan.”Miksi et sinä äiti mennyt?” Vastasin, että minä en ole sairas. Poika katsoi minua ja sanoi, että olihan mi-

nun käteni ”kipeät”. Se oli totta. Vuosia oli käsissäni ollut paha ihottuma, johon olin hakenut apua lääkäreiltä ja spesialisteilta. Monet voiteet ja metodit oli keikeltu, mutta mikään ei ollut auttanut. Kun rukoilin lasten kanssa iltaisin ja silitin heidän poskeaan he sanoivat: ”Äiti, älä silitä, kun sulla on niin ”tikkuset” kädet. Nyt istuin siinä penkissä pienen poikani vieressä, jolla oli usko, että kun rukoillaan, Jeesus voi parantaa.

Sinä iltana myös minun puolestani rukoiltiin monien muiden tavoin. En tuntenut mitään erikoista silloin, mutta muutama päivä sen jälkeen tiskatessani huomasin ihottumani kadonneen.

Tapauksesta on aikaa yli kaksikymmentä vuotta eikä ihottuma ole tullut takaisin. Kiitos Jumalalle. Ja kokouksessa mukana ollut pikku-poika on nyt aikuinen ja on kertomassa Thaimaalaisille, että Jeesus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti ja että Hän pelastaa ja parantaa. Jeesus sanoi: ”Ellette tule lasten kaltaiseksi, ette voi päästä taivasten valtakuntaan”

ERJA MONONEN

“Kun sinä aloit rukoilla, lähti liikkeelle sana.”

Näkökulmia Danielin rukouselämästä

“Daarejaveksen, Ahasveroksen pojan, ensimmäisenä hallitusvuotena, hänen, joka oli meedialaista sukua ja oli tullut kaldealaisten valtakunnan kuninkaaksi - hänen ensimmäisenä hallitusvuotenaan, minä, Daniel, kirjoituksista huomasin vuosien luvun, josta Herran sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Jerusalemin oli oleva raunioina seitsemänkymmentä vuotta. Ja minä käänsin kasvoni Herran Jumalan puoleen hartaassa rukouksessa ja anomisessa, paastossa, säkissä ja tuhassa. Minä rukoilin Herraa, Jumalaa, ni, tunnustin ja sanoin: “Oi Herra, sinä suuri ja peljättävä Jumala...” (Dan 9:1-4)

Näissä Jumalan Sanan jakeissa meille kerrotaan tapahtuma Jumalan kansan historiasta. Tarkkaan dokumentoituna ajanlaskun hetkenä Jumalan mies nimeltä Daniel kokee käänteentekevän hetken elämässään. Jumala kutsuu hänet esirukkoilijaksi kansansa puolesta.

Kun Jumala kutsuu meitä rukoustaisteluun, hän voi meitä herätteläkseen käyttää erilaisia herättimiä tai ärsykeitä. Nämä ärsykkeet koskettavat meidän henkeämme ja toimivat ikäänkuin sytykkeenä meissä asuvalle Jumalan Pyhälle Hengelle. Jumalan voitelu alkaa virtaamaan meissä ja esirukouksen henki ja taakka aktivoituvat toimintaan. Apostoli Paavali kirjoitti Timoteukselle: “...minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on...” (2 Tim 1:6). Sana: virittää palavaksi, on useimmissa englanninkielisissä käännöksissä sama ilmaisu kuin sana kannustin. Tämä tuo mieleen farmilla ratsastavan cowboyin, joka saappaissaan olevilla kannustimilla kopauttaa hevosen kylkeen, jotta hevonen innostuisi tai olisi jopa pakotettu laukkaamaan niin kovaa kuin ratsastaja kulloisessakin tilanteessa tahtoo. Jumalakin käyttää erilaisia kannustimia saadakseen meidät rukoilemaan.

Edellämäinistä Raamatun kohdasta luemme: “...minä, Daniel, kirjoituksista huomasin...”. Jumalan kirjoitettu sana, Raamattu, toimii yhtenä kannustimena rukoustaisteluun. Kun luemme Jumalan Sanaa, Pyhä Henki osoittaa meille Jumalan tahdon ja herättää meidät esirukoilemaan toisten puolesta. Tämä Sana on aina ajankohtainen ja

kehottaakin meitä rukoilemaan lakkaamatta. Kannustimena voi olla myös oman kaupungin tai kansakunnan moraalinen rapiotila. Kun luet päivälehteä tai katsot televisiouutisia, ne voivat toimia laukaisijana, jotka saattavat sinut huutamaan Jumalan armoa synnissä elävien ihmisten puolesta. Myöskin yksilöihmiset tai lähimmäistesi perhetilanteet voivat toimia kimmokkeena voimakkaaseen Hengen voitelemaan rukouksemppailuun. On myöskin selvää, että Jumalan Henki voi antaa ärsyksen ja kehoituksen suoraan meidän henkeemme. Hän voi puhua hiljaisen äänen välityksellä, antaa sanattoman taakan henkeesi ja kun alat rukoilla niin hetken kuluttua selviää, miksi ja kenen puolesta rukoilet. Hän voi antaa unen, näyn tai profetian sanan, joka toimii kannustimena rukoustaistelun aloittamiseen. Oleellista onkin se, kuinka reagoimme niihin kannustimiin, joita Jumala meidän tiellemme ohjaa. Daniel oli kuuliainen sille kannustimelle, jonka hän koki nousevan Jumalan Sanasta. Hänen kuuliaisuutensa ja rukouksensa vaikutuksista saamme tänäkin päivänä nauttia.

Rukous, saa taivaan liikkeelle

“Ja vielä minä puhuin ja rukoulin ja tunnustin syntini ja kansani Israelin synnit ja annoin rukoukseni langeta Herran, Jumalani, eteen, minun Jumalani pyhän vuoren puolesta. Ja kun minä vielä puhuin rukouksessa, tuli se mies, Gabriel, jonka minä olin nähnyt ennen näyssä, kiiruusti kiitäen minun tyköni ehtoouhrin aikana. Ja hän opetti minua, puhui minulle ja sanoi: “Daniel, nyt minä olen lähtenyt neuvomaan sinua ymmärrykseen. Kun sinä aloit rukoilla, lähti liikkeelle sana, ja minä olen tullut sitä ilmoittamaan...” (Dan 9:20-23).

Daniel vuodatti rukouksensa Jumalalle ja taivaassa alkoi tapahtumaan. Vielä rukouksessa ollessaan taivaallinen viestintuoja, Gabriel, tuli Danielin luokse ja toi väkevän ilmoituksen: “Kun sinä aloit rukoilla...”. Eikö ole riemulista tietää, että meidän rukouksemme huomioidaan taivaassa. Gabriel ei sanonut, että “sitten kun olit rukoillut jo monta tuntia tai monta päivää tai monta viikkoa...” Ei. Heti kun sinä aloit rukoilla, jotakin tapahtui Jumalan valtaistuinsalissa. Kun astumme Pyhän Taivaallisen Isämme eteen

ja rukoilemme Jeesuksen nimesä, sydän puhtaana ja Jeesuksen verellä pestynä, se herättää välittömästi Taivaallisen Isämme huomion.

Juuri toissa iltana koin mielenkiintoisen asian omassa rukoukokouksessamme tai oikeastaan kun rukoukokous oli jo lopunut. Olimme tulleet kokouk-

seen koko perhe. Vaimoni Eliisa ja kolme lastamme; Oskari, Saara ja Wiljami, olivat kaikki mukana. Kun kokous oli ohi, luulin, että Eliisa oli jo poistunut kirkosta ja vienyt lapsemme nukkumaan. Niinpä käännyn työtoverini Petrin puoleen ja kysyin voisiko hän antaa minulle kyydin kotiin. Menin toimistoon ja kirkosta kuului vielä iloinen puheensorina. Yhtäkkiä kuulin aivan pienen äänen, josta en saanut selvää mutta äänen sävy välittömästi herätti mielenkiintoni ja erotin sen selkeästi kaiken muun puheensorinan keskeltä. Tiesin, että tuo ääni kuului kolme ja puoli vuotiaalle Wiljami pojalleni. Käännyn ympäri ja katsoin kirkon eteiseen ja siellä hän pikkumies seisoi muiden joukossa. Oman lapseni ääni sai heti huomioni heräämään. Sama asia tapahtuu taivaallisissa. Kun sinä alat rukoilla, saat välittömästi Taivaallisen Isäsi mielenkiinnon heräämään.

“Kun sinä aloit rukoilla, lähti liikkeelle sana, ja minä olen tullut sitä ilmoittamaan...” Sana lähti liikkeelle. Kun sinäkin alat rukoilemaan lähimmäistesi, kaupunkisi, seurakuntasi tai kansakuntasi puolesta, voit olla varma, että Jumalan valtaistuinsalissa lähtee liikkeelle sana. Päämajasta lähtee taivaallisia toimeksiantoja. Kuningasten Kuningas on lähettänyt käskysanansa liikkeelle ja hänen käskysanansa ovat niin ja aamen. Mutta noiden käskysanojen lähettämiseen tarvitaan rukou-

Ihmeellisiä tapahtumia

Lohdutuksia lehtien kautta

Elettiin vuotta 1964. Elämäni oli kohdannut surullinen tapaus. Kihlaukseni, jonka olin luullut varmasti olevan Jumalan johdatus ja tahto, oli purkautunut. Syytä lie ollut niin “sysissä kuin sepissäkin”.

Olin äärettömän masentunut. Jumala oli kuitenkin nähnyt jo ennakkolta miten elämäni tulisi sujumaan ja lähetti lohdutuksen Todistaja (silloin Totuuden Todistaja) lehden kautta. Eräs ystävä jossain siellä Kana-dassa oli kasvattanut tomaatin taimia. Hän oli yrittänyt suojata niitä kaikin tavoin, mutta ne eivät olleet menestyneet. Sitten hän näki naapurinsa tomaatin taimet. Naapuri, oikea viherpeukalo, oli sanonut, että hänen taimensa menestyivät, koska hän ei ollut suojannut niitä myrskyiltä ja rankkasateilta. Ne olivat menestyneet, koska ne olivat niin monen kovan läpikäyneet. Jumala oli alkanut puhua näiden taimien kautta, kuinka Hän koettelee ja kasvat-
taa meitä myrskyjen alla vahvistaakseen meitä.

Sitten tämä ystävä oli “sattumalta” jotain muuta etsiessään löytänyt vanhan kirjeen Aatu Heiskaselta, vanhalta Jumalan palvelijalta, joka jo silloin oli kauan sitten kuollut. Kirjeessä luki mm: “Kun meiltä otetaan pois sekin, minkä Herra kerran antoi; kun saamme uhrata ‘Iisakin’, niin se on vaikeaa... On olemassa luvallisia asioita, Jumalan lahjoja kuten ystävät, terveys y.m. Niiden menetys on vaikeaa. Mutta Herra tahtoo tehdä meistä niin Häntä pelkääviä ja rakastavia, että annamme kaiken mennä. Silloin rauhamme on kuin virta ja ilomme täydellinen, kun emme enää pidä muusta kiinni kuin Herrasta ja Hänen tahdostaan...kun tulemme siihen, että emme enää loukkaannu mistään ylenkatseesta, emmekä mistään kohtelusta, meidän on hyvä olla. Silloin olemme voittamattomat... Matalalla on hyvä olla, sillä silloin tiedämme, että Herran kädet ovat aina allamme.”

Alice Sorila, sisareni, tuli

aika pian tuon kihlauksen purkautumisen jälkeen Suomeen ja toi Todistaja lehden minulle. Tuo kirjoitus siinä auttoi, siunasi ja lohdutti äärettömästi. Ennenkaikkea lohdutti se, kuinka Jumala oli jo etukäteen nähnyt asiani ja pani tuon “Mökin vaimon” nimimerkillä kirjoittaneen ihmisen löytämään nuo lohduttavat asiat minua varten ja kirjoittamaan ne lehteen. Tuo kirjoitus on jälkepäinkin elämän eri tilanteissa siunannut minua ja olen säästännyt tuon lehden näihin päiviin asti. Myöhemmin kirjoitin itse Todistajaan ja kiitin tuota kirjoittajaa. Hän vastasi kiitokseni siunanneen häntä, koska hän sai tietää olleensa Jumalan lähettinä.

Toisen kerran, kun olimme muuttaneet aikuistuneen poikani kanssa erilleen ja ikävöin häntä, Herra oli pannut erään ihmisen kirjoittamaan Vapaakirkon Viikkolehden, kuinka vaikeaa on, kun joudumme eroamaan lapsistamme. Mutta emmehan me heitä sillä menettä. Jumala on auttava meitä ja pitävä huolen heistä ja meistä. Se kirjoitus oli taas Jumalan lohduttava viesti elämäni tilanteeseen, jonka Herra oli nähnyt etukäteen. Kiitin sitten sitäkin minulle tuntematonta kirjoittajaa, joka myös iloitsi siitä, että oli saanut olla Jumalan asialla. Näin Herra tekee monia “pieniä”, mutta meille suuria ihmeitä elämässämme.

Toivoisin, että omatkin lehtikirjoitukseni (niinkuin tietysti muidenkin) saisivat tulla siunaukseksi ja ehkä pieniksi ihmeiksi ja rohkaisuiksi jonkun kanssamatkaajan elämään. Siunausta Todistaja lehdelle ja kirjoittajille toivoen

TUULIKKI METSOLA
TUUSNIEMI, SUOMI

usta. Jos Daniel ei olisi aloittanut rukousta, ei sana olisi alunperinkin lähtenyt liikkeelle. Tämä viittaa siihen mitä Jaakob opettaa kirjeessään: “Teillä ei ole, sentähden ettette ano.” (Jaak 4:2).

Herra lähettää sanansa vielä tänäkin päivänä vastauksena esirukoukseen. “Hän lähetti sanansa ja paransi heidät ja pelasti

heidät haudasta.” (Ps 107:20). Jumalan valtaistuin salissa on vielä varastossa paljon toimeksiantoja, ilmoituksia ja sanoja jotka hän tahtoi lähettää ja parantaa ihmiset niin sielun, hengen kuin ruumiinkin tasossa. Rukoile siis, että nuo sanat lähetettäisiin liikkeelle ihmisten avuksi ja pelastukseksi.

JATKUU SIVULLA 10

Äiti evankelistana

JATKO ETUSIVULTA

Äitini meni kohta uskoon tultuaan naimisiin Onnin kanssa, joka oli tullut samoihin aikoihin uskoon Keuruulla. Loppuiko evankelistan työ alkuunsa? Näin voisi päätellä, kun uuteen perheeseen syntyi lapsia kuin sieninä sateella. Nuoren äidin oli jätävä kodin piiriin. Uskovaisia oli koko seudulla vain muutama, naapurustossa ei yhtään. Sisäistä kutsua eivät olosuhteet sammuttaneet, vaan evankelistan työ jatkui omassa perheessä ja naapurustossa. Multialta saapui ystäviä tuon tuosta kyläilemään. Silloin pidettiin kokous, johon naapuritkin olivat tervetulleita.

Heti toisen maailmansodan loputtua syttyi naapurikylällä voimakas herätys. Onni ja Helvi lähtivät siihen mukaan. Lapsistakin kaksi, Pentti ja Timo, kastettiin kolmenkymmenen nuoren joukossa. Perustettiin helluntaiseurakunta, jonka vanhimmistoon isäni valittiin. Äitini lauloi kuorossa, käytti profetian lahjaansa ja majoitti pieneen kotiimme saarnamiehiä ja evankelisteja. Hän sai sydämelleen käydä sairaaloissa ja vanhainkodissa. Sanomaa oli vietävä sinne, missä ihmiset kaipasivat auttajaa. Kotona oli kyllä työtä yötunneille saakka, mutta ne eivät saaneet estää menoa.

Kerrankin äitini seisoi hellan ääressä ruokaa laittamassa, kun sisäinen ääni käski lähteä mielisairaalaan. Oli toteltava. Kolme kilometriä käveltyään hän saapui sairaalan sillalle. Vastaaan tuli tuttu potilas. Äiti pysähtyi tiedustelmaan, mihin oli matka. Nainen oli päättänyt hypätä sillalta järveen päättääkseen kurjan elämänsä. Äitini houkutteli hänet mukaansa ja niin palattiin yhdessä sairaalaan. Hän sai johdattaa potilaan auttajan, Jeesuksen tuntemiseen. Heistä tuli hyvät ystävät. Potilas pääsi kotiin, ja äitini kävi vielä vanhuudessaankin häntä tervehtimässä.

Vuosikymmenten uskollinen evankelistan tehtävä kan-

Helvi ja Onni Haapala Floridan ajoilta

toi satoa. Lähes jokaisesta naapuritalosta tuli joku uskoon ja oman perheen sisällä kaikki. Äitini rukoili että lapsista

edes yksi lähtisi kokopäiväiseen evankeliumin työhön kun hänellä ei ollut siihen mahdollisuuksia. Pentistä ja Timosta ei ollut toivoa, sillä he valmistuivat opettajiksi, edellinen autokouluun ja jälkimmäinen kansakouluun. Nuoremmat Toivo ja Onni näyttivät kiinnostuvan kaikesta muusta kuin uskon asioista. Urheilu ja toiminta teinikunnassa täyttivät elämän. Kodin henki vaikutti kuitenkin niin voimakkaasti, että miehuuden kynnyksellä oli tehtävä ratkaisu. Molemmat lähtivät uskoon tultuaan Herran työhön.

Äidin voimien vähetessä piti alkaa kirjeenvaihto. Sadat kirjeet ja kortit lähtivät koti- ja ulkomaille. Monet ovat ihmetelleet, miten hän jaksoi muistaa niin useita ystäviä. Sisäinen tuli ei ollut sammunut elämän kii-reissä, työssä ja touhussa. Äitini toteutti evankelistan tehtävänsä vielä jouduttuaan itse vanhainkotiin. Käydessäni häntä katsomassa, hän istui seurusteluhuoneessa keskustelemassa uskonasioista. Välillä kuului: Kiitos Jeesus! Silloin tuli mieleeni, että uskallanko minä edes siunata ruokaani ravintolassa kaikkien nähden.

Nyt kun äitini evankelistan työ on jo päättynyt, on jälkipolvella velvollisuus jatkaa hänen työtään. Hän ei kerinnyt nähdä, että lapsenlapsista kolme on lähtenyt kokopäiväiseen Jumalan valtakunnan työhön ja raamattukoulussa on käynyt seitsemän jälkeläistä. Jälkipolvesta on kymmeniä uskossa ja he toimivat seurakuntien vanhimmistoissa, kuoroissa, orkestereissa y.m. tehtävissä.

Mikä merkitys onkaan isällä ja äidillä. Olkoon äitini elämä rohkaisuna toisille evankelioimaan kotiaan, naapureitaan, työtovereitaan ja kaikkia, joita taipaleella tapaa. Sen ei tarvitse olla saarnaamista eikä aina edes puhetta. Tärkeintä on hengellinen vaellus ja uskollisuus. Siunaamme näitä näkymättömiä evankelisteja. Vasta perillä näemme työn tulokset.

TIMO HAAPALA

Jakso 85

Sanan seurassa

Saara Rossi

Me odotamme Jumalan ilmestymistä omaan elämäämme ja seurakuntiimme. Haluamme nähdä Hänen tekojaan keskellemme. Sehän olisi suuremmoista kun saisimme iloita siitä, mitä Jumala tekee! Kaipaamme herätystä.

Monet ajattelevat sen olevan herätystä, kun useat alkavat äänekäästi kiittämään Jumalaa. Siksi tuollaista kiitosta ja ylistystä yritetään saada aikaan kaikella mahdollisella tavalla, joko kovasti kehoittamalla tai ”pumppaamalla”, niinkuin jotkut sanovat. Ehkä näin saadaan tunnetaso nousemaan toivottuun tyyliin, eivätkä hyvät tunteet sinänsä ole pahasta, päinvastoin.

Ensimmäinen Samuelin kirja kertoo Samuelista. Hänen aikanaan Herran Sana oli harvinainen (3:1) I Sam 3:21 toteaa, että ”Herra ilmestyi edelleenkin Si-

lossa, sillä Herra ilmestyi Samuelille Siilossa Herran Sanan kautta.” Herra ilmestyi. Miten? Herran Sanan kautta.

Jos odotamme Jumalan ilmestymistä seurakunnassa tai omassa elämässämme, niin paras tie sen vastaanottamiseen on sama kuin Samuelin: Herran Sanan kautta! Omassa elämässäni olen huomannut, että jos haluan kohdata Herran ja iloita Hänessä, se tapahtuu useimmiten kuultuani Pyhän Hengen voitelussa saarnattua Sanaa tai tutkittuani Raamattua. Herra ilmestyy Sanansa kautta. Syvä kiitollisuus ja hyvän olon tunne täyttää sydämen. Joten saarnataan Sanaa ja se tekee tehtävänsä, mitä varten se on lähetetty. Jumala ilmestyy!

Ensimmäinen Kuningasten kirja kertoo tapahtumista Elian elämässä. Hän oli voimallinen ase Jumalan kädessä, mutta hänkin väsähti, niinkuin meille jokai-

selle voi käydä. Hän masentui ja nukkui kinstieripensaan juurella. Loppujen lopuksi hän meni luolaan ja oli siellä yötä. Pimeä luola pimeänä yönä.

Onkohan kenellekään meistä käynyt näin? Väsyneenä kätkeydymme kaikelta muulta. Kaiken

odottamassa. Kun Elia oli syönyt ja levännyt, Herra sanoi hänelle: ”Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen.” Ja katso, Herra kulki ohitse ja suuri ja raju myrsky kävi Herran edellä, mutta Herra ei ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys, mutta ei Herra

luolan suulle.” Ei myrsky, maanjäristys tai tuuli saanut Eliaa lähtemään kätköpaikastaan. Mutta mikä sai? Sana sanoo, että se oli ”hiljainen tuulen hyminä.”

Monesti saatamme olla niin täynnä ihmisyrityksiä, toivossa saada jotain aikaan, ettemme voi hiljentyä kuulemaan tuota hiljais-ta tuulen hyminää, jossa Herra haluaa puhua meille kuten Elialle muinoin. Elia oli saanut uudelleen kohdata Herran. Hän oli ilmestynyt palvelijalleen.

Odotetaan Herraa ja hänen ilmestymistään. Se saattaa olla kuin tuo hiljainen tuulen hyminä; ei melu eikä ihmisyritykset, jossa Herra haluaa ilmestyä meille. Hän kohtaa meitä aivan uudella tavalla ja valmistaa meitä uusiin tärkeisiin tehtäviin, kuten Eliankin aikoinaan. Avataan korvamme kuulemaan Hänen ääntään. Ja kun Hän saa puhua meille, voi tapahtua ”ihmeitä ilman määrää” elämässämme ja ympärillämme. Voimme kokea sellais-takin, jota emme edes osanneet odottaakaan.

Kun maailman äänet häipyvät, Herra voi puhua meille ”hiljaisen tuulen hyminässä”, kuten ennen muinoin.

Saara Rossi ja Sung, entinen työtoveri

lisäksi masennuskin tahtoo saada yliotteen.

Mutta Herra ei hyljännyt väsyntä palvelijaansa. Enkeli ruokki hänet. Kuumennetuilla kivillä oli paistettu kaltainen ja vettä häntä

ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta, mutta ei Herra ollut tulesa. Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulen hyminä. Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa, meni ulos ja asettui

Kohtasimme Jeesuksen haudalla

Kuinka kiinnostavalta tuntuukaan aina kevään tulo. Elimme jälleen huhtikuuta ja kauppohin alkoi ilmestyä pääsiäisliljoja sekä muitakin kevään kukkasia. Ystäväni olivat menneet Reginaan ja koska he tiesivät minun rakastavan kukkia, erikoisesti jouluna ja pääsiäisenä, he aina olivat pitäneet huolen, etten jää ilman niitä.

Niin sitten kaksi viikkoa ennen pääsiäistä tuli nuori, kaunis mies ovelleeni kantaen pääsiäisliljaa. Hän oli ystäväni poika, jonka tulin tuntemaan 10-vuotiaana tullessamme tänne preerialle. Nyt tämä nuori mies halasi minua ja toivotti hyvää pääsiäistä, jättäen tuon kukkasen minulle. Oi kuinka ilostuinkaan siitä, vaikka epäilykseni tuli mieleeni, että säilyykö se pääsiäiseen asti. Siinä oli kaksi kukkasta ja kolme oli tulossa. Päätin nauttia siitä niin paljon kuin kykenin nyt eikä surra pääsiäistä.

Viikot menivät ja olimme jo pitkäperjantaissa. Minut oli haettu päiväjumalanpalvelukseen. Sen jälkeen menimme kahville. Siellä pyöreän pöydän ympärillä kävi ilmi, että kirkkoon, jossa täällä käyn, ei ollut saatu pääsiäisliljaa tänä vuonna. Sanoin, että minulla on tuo lilja, mutta se on jo kukkinut neljä kukkaansa pois, että vain yksi on enää jäljellä. Lupasin tuoda sen kirkkoon, jos se kukka on vielä elossa.

Heti pääsiäisaamuna riensin tarkastamaan kukkaani, ja se oli elossa ja näytti hyvältä. Niin sitten otin sen mukaani kirkkoon. Siellä tuli viereeni istumaan nuori äiti, jonka äiti oli kuollut edellisenä tapanpäivänä. Hän pääsi äkkiä taivaan kotiin sydänkohtauksen seurauksena. Heidän perhekokoonumisessaan äiti pökytyi yhtäkkiä lattialle menessään hakemaan jotain keittiöstä. Se oli raskas isku koko perheelle. Tuo tytär kysäisi minulta, onko minulla mitään suunnitelmia tilaisuuden jälkeen? Sanoin, ettei ollut. Hän oli menossa äitinsä haudalle. Sanoin, etten vielä ollut käynyt Broadviewn hautausmaalla ja tahtoisin tuon kukkani hänen äitinsä haudalle. Hän halusi viedä minut sinne omalla autollaan.

Niin sitten lähdimme yhdessä ja koetin vaalia kukkaani, etten vain sattuisi sitä katkaisemaan autoon mennessäni. Siellä haudan äärellä oli viisi perheenjäsentä kaikkiaan. Tyttären kaksi nuorta poikaa olivat keränneet preeriakrookuksia, joita he asettelivat isoäitinsä haudalle ja poika myös laittoi sinne kimpun tekokukkia. Siinä seisoessa kysyin heiltä, voisimmeko rukoilla yhdessä? He halusivat ja niin käsikkäin muodostimme piirin haudalla. Aloin rukoilla. Kiitin taivaan Isää tästä tämän perheen rakkaasta äidistä. Samalla siunasin ja rukoilin heille lohdutusta suruunsa sekä

voimia jatkaa päivästä päivään ikävöiden särkyneellä sydämelä. Koin ihanan, suloisen hengen laskeutuvan yllemme ylistäessäni ylösnoussutta Jeesusta, joka ei ole jättänyt meitä, vaan on kanssamme. Rukoukseni päätyttyä huomasi jokaisen meistä pyyhkivän kyyneleitä poskiltaan. Sitten he alkoivat halaamaan minua ja siinä sanoin jokaiselle, että Jumala rakastaa heitä niinkuin minä myöskin. Eniten minua kosketi nuorimman pojan halaus, kun hän puristi minua voimakkaasti. Koin tuon lapsen kaipaavan juuri tätä, kun isoäitiä ei enää ollut. Sanoin hänelle, että hän olisi sinusta kovin ylpeä, koska olet niin hyvä poika.

Siinä vielä seisoessamme tytär alkoi kertomaan, kuinka hänen äitinsä oli tuonut joka vuosi pääsiäisliljan kirkkoon. Tämä oli nyt ensimmäinen pääsiäinen ilman liljaa, koska sen ostaminen olisi ollut liian kallista läheisistä puutarhaliikkeistä. En ollut suunnitellut tätä tapahtumaa, mutta taivaan Isä johti sen näin. Miten hyvältä se tuntuikaan, kun tuo kukkani (sen viimeisen liljansa kanssa) jäi sinne haudalle. Kun tuo tytär jätti minut asuntooni eteen, hän tuli ulos autosta ja kysyi: "Saanko vielä kerran halata sinua?" Viime muistoksi haudalta jäivät heidän toistamansa sanat, että tätä pääsiäistä he eivät unohda koskaan!! - enkä minäkään.

SINIKKA LUKKARINEN

Erkki Siltamäen pääsiäinen jatkuu

Edellisessä numerossa kerroin kuinka Jumala kutsui minua taivastielle pääsiäisenä 1956. Silloin koin uudestisyntymisen, minusta tuli Jumalan lapsi. Silloin tunnustin syntini ja pyysin anteeksiantamusta.

Sain kokea ensirakkauden ihanuutta. Se oli niin valtavaa, että olin valmis tekemään mitä vain sen säilyttämiseksi. Ymmärsin sydämessäni, että minun on tehtävä räyhtä totta vaelluksessani kaidalla tiellä. Jeesus Krisuts oli maksanut niin kalliin hinnan sielustani. Tämän hinnan kalleuden tajusin siellä Korttejärven vanhassa luterilaisessa kirkossa katsoessani alttaritaulua kärsivästä Vapahtajasta.

Tuo alttaritaulu piti minulle saarnan, ei kirkon pappi, joka ei ollut edes itse uudestisyntynyt, vaan ymmärrykseni mukaan vain viran haltija, leipäpappi. Sen kirkon alttarilla vuodatin katumuksen kyyneleet tuntiessni itseni maailman suurimmaksi syntiseksi. Siinä hetkessä myös tunsin saaneeni syntini anteeksi Jeesuksen maahan vuotaneen veren ansiosta. Lähtiessäni polkupyörällä kotimatalle tunsin olevani maailman onnellisin ihminen.

Kotona menin heti rakkaan äitini luokse ja pyysin anteeksi häneltä pahuuttani. Sanoin, että olen ollut paha lapsi ja olet äiti saanut niin paljon vuo-

dattaa kyyneleitä tähteni, annatko kaikki anteeksi. Todistin samalla äidille, että Jeesus on minut pelastanut ja antanut syntini anteeksi. Äitini purskahti itkuun ja sanoi: "Kyllä minä annan kaikki anteeksi. Anna sinäkin minulle anteeksi, että olen ollut niin huono äiti enkä ole osannut johdattaa sinua Jeesuksen luokse." Näin meille tuli ihana sovinto äidin kanssa. Seuraavaksi menin veljeni tykö ja pyysin häneltä anteeksi kun olin niin monta kertaa häntä lyönyt ja pahoinpidellyt. Veljeni antoi kaiken anteeksi. Yhdessä itkimme ja kaulakkain sovimme asiamme. Samoin menin sisarieni luokse pyytämään anteeksi kovuuttani.

Elämä kotonani muuttui täysin. Ennen siellä vaikuttivat vihollisen voimat luoden vihaa ja riitoja. Perheen musta lammas oli muuttunut ja koko perhe sai kokea samaa. Nyt alkoivat taivaslaulut soida kodissamme. Jeesuksen veren kautta saatu armahdus ja syntienanteeksiantamus muutti kotimme. Sain johdattaa äitini, veljeni ja sisaret taivastielle. Kunnia siitä kuuluu Jumalalle.

Kuinka on sinun laitasi ystäväni? Kun teet todellisen parannuksen ja lähdet seuraamaan Jeesusta niin sinäkin voit kokea saman kuin minäkin koin pääsiäisenä 1956. Tule alttarille itkemään syntejäsi. Sieltä alkaa elämän tie.

ERKKI SILTAMÄKI

Kolumni

Tullimies HAASTE

Mikä ilo ja riemu olikaan kantaa uuden rakennuksen katotuoleja oviaukosta sisään ja yhdessä ponnistaen asettaa ne ylös seinien päälle. Kyllä siinä kasvot loistivat veljillä ja värikkäästi pukeutuneet siskot uhkuivat riemua. Yhteinen ponnistaminen oman koulun/kirkon hyväksi oli oikea elämys. Piti välillä ihan ruveta hyppimään joukolla afrikkalaiseen tapaan. Ja kohta paukkuivat vasarat katolla kun peltejä naulattiin paikoilleen. – Ylistys Herralle, huusi työtä johtava veli ja huiskautti kättään. Ja vastaukseksi tuli eri puolilta kiitos Jumalan ja muita ilohuutoja. Tämä tapahtui Tansaniassa ja ohjelma näkyi Kanadan televisiossa. Mustien veljien ja sisarien kiitollinen yhteislaulu viritti kuin uuden sävelen omassakin rinnassa.

Mikä hieno esimerkki oikeasta seurakunnan keskinäisestä elämästä! Ei ollut minkäänlaista epäspua, ja näytti siltä ettei kukaan olisi halunnut jäädä pois yhteisestä ponnistamisesta. Ei kiistelty siitä, kuka oli ensimmäisenä. Päinvastoin, kaikilla oli suuri ilo olla kantamassa samaa taakkaa. Tässä projektissa näkyi jotain sellaista, mihin tulisi kaikkialla pyrkiä.

Miksi on niin usein jonkun veljen tai sisaren mieli matalalla? Miksi tahtoo aina olla niitä, jotka jäävät yhteydestä sivuun? Ei luulisi, että Jumalan lasten suuressa perheessä kenenkään tarvitsisi tuntea itseään syrjityksi. Tai vaan Isä rakastaa yhtä paljon jokaista lastaan, eikä koskaan hylkää ketään eikä milloinkaan unohda. Tämän sivuun jäämisen ongelman syy saat- taakin löytyä hyvin läheltä. - En kai minä itse ole sen aiheuttaja?

Meidän sopisi tässä asiassa katsoa omaan poveemme. Kiertääkö siellä aina joku voit- otus ja vaatimus kehää. - Ei minua kukaan huomaa eikä edes tervehti, eivät ne halua olla minun kanssani, ei minusta kukaan välitä. Miksei minun mielipidettäni oteta huomioon? Ja sitten se ainoa oikea vastaus. - Parasta jäädä pois kaikesta, sittenpähan saa-

vat hoitaa asioita mielensä mukaan.

Galatalaiskirjeen 5. luvussa on meille neuvon sana: "Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme. Älkäämme olko turhan kunnian pyytäjiä, niin että toisiamme ärsyttelämme, toisiamme kadehdimme." Tun- netaanko sinussa ja minus- sa kolme jaetta aikaisemmin mainitun Hengen hedelmän hienovivahteisia makuja? "Rakkaus, ilo, rauha, pitkä- mielisyys, ystävällisyys, hy- vyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen." Nämä ihanat maut eivät synny itsessä eikä toisissa vaatimalla. Hen- gen hedelmä kypsyy vain ar- mon auringossa. Olkaamme siis armolliset toisiamme koh- taan.

Haasteena siis on päästä eroon kovuudesta, oman ar- von suuruudesta ja tärkeydes- tä, toistemme kadehtimisesta ja pois vetäytymisestä. Se on tahdon päätös. Kun alam- me siunata ja kunnioittaa toi- siamme, yhteistyö ja lämmin ystävyys syntyy kuin itses- tään. Eikä ole suurempaa iloa kuin ponnistaa yhdessä toisten kanssa samaa kuormaa kanta- en. Siinä tulee lämmin, ruoka maistaa, pysyy työkunnossa, mieli on iloinen ja laulu käy kuin Afrikan uskovilla.

ONNEN PENNI

Mieli oli perusteellisesti muuttunut. Parin miljoonan "mansio" isossa kaupungissa oli myyty pois, ja nyt asuntona oli muutaman makuuhuoneen "apartmentti". Hän tahtoi tehdä jotain parempaa kuin vain elää yltäkylläisyydessä ja nauttia kaikesta itse. Kertomus etenee. Tämä rikas nainen alkoi auttaa puutteessa olevia ja sairaita lähimmäisiään, eikä tuntenut enää mitään kutsua takaisin entiseen elämäntyyliinsä. Kerrotaan, että kun hän näki pennin kadulla, hän otti sen ylös. - Onnen penni, sanoi ystävä vierellä. – Se on onnen penni vasta sitten kun sen antaa jollekin, kuului vastaus. – Opettavaista!

Missionuoret aktioreissulla Kanadassa

Tammikuun alussa Missionuorten ryhmä Suomesta vietti reilun viikon Vancouverissa tutustuen samalla myös Kotikirkon toimintaan. Kuukauden puolivälissä kahdeksanhenkinen ryhmämme pakkautui pieneen pakettiautoon seurakuntalaisten siunaamana ja lähetämänä. Auton nokka suunnattiin ensin kohti itää ja sitten pohjoista Brittiläistä Kolumbiaa ja Yukonia.

Rukouksenne olivatkin tarpeeseen kilometrien karttuessa. Varjelus oli matkalla eikä pahempia onnettomuuksia sattunut. Saimme oppia paljon ja olla Jumalan käytössä. Matkareitimme kulki Kelownan kautta MacKenzieen, jossa vietimme noin 10 päivää palvellen paikallisen seurakunnan eri tilaisuuksissa. Seuraavaksi matkasimme vuorten yli Fort St Johniin, jossa vietimme kaksi tähtä viikkoa palvellen seurakunnissa, rukousryhmissä, reservaateissa ja henkilökohtaisissa kontakteissa ihmisten kanssa.

Ystävänäpäivänä saavuimme Watson Lakeen Yukonissa. Siellä vietimme kaksi yötä ja vierailimme yhdessä reservaatissa. Seuraava määränpäämme oli Carmacks, kaksi tuntia White Horsista pohjoiseen sijaitseva alkuperäisväestön yhteisö, jossa olimme viikonlopun yli. Olimme suunnitelleet menevämme vielä Telegraph Creekiin, mutta tie sinne oli huonossa

kunnossa. Yllättävästi Jumala sitten johdattikin meidät takaisin Fort St Johniin, jossa saimme vielä rohkaista lisää tutuksi ja rakkaiksi tulleet ihmisiä. Helmikuun lopussa palasimme Vancouveriin vielä reiluksi viikoksi ennen Suomeen lentämistä 7.3.

Miksi sitten Suomesta kannatti lähettää tiimi Kanadaan, jossa on paljon kristittyjä hyvää sanomaa kertomassa omastakin takaa? Pari kertomusta matkan varrelta ehkä vastaa osittain kysymykseen.

Fort St Johnissa majoituimme erääl-

le maatilalle S.C.A.R.S Freedom House –nimisen keskuksen yhteyteen, jonka päämääränä on opetuslapsuutta entisiä alkoholisteja ja narkomaaneja. Tutustuimme keskuksen miehiin ja vietimme aikaa heidän kanssaan. Heidän intonsa ja ensirakkautensa oli koskettavaa, ja oli hienoa nähdä, kuinka Jeesuksen veren voima oli heidät muuttanut täysin. Kos-

kettava oli myös hetki, kun eräs entinen Helvetin enkeli pyysi meitä rukoilemaan puolestaan ja itkien kertoi, kuinka paljon toivoa olimme tuoneet hänen elämäänsä vain olemalla sitä mitä olimme. Hänen entiset tuttavansa olivat aina tunnettuja pahuudestaan, nyt hän tapasi ”pikku paa-valeita”, niin kuin hän sanoi, jotka kulkevat ympäriinsä kertomassa evankeliumia ja tekemässä hyvää. Se, mitä hän meissä näki, ei kuitenkaan ollut meidän oma hyvyttemme, vaan Jumala sai häntä koskettaa meidän kauttamme.

Eräässä reservaatissa vieraillessamme jakaannuimme pienempiin ryhmiin ja lähdimme kävelemään eri suuntiin ruokojen reservaatin ja sen asukkaiden puolesta. Koputimme myös joillekin oville, pysäytimme vastaantulijoita ja kysyimme, halusivatko ihmiset meidän rukoilevan heidän puolestaan. Yksi ryhmä kävi

myös ”kaupungintalolla” ja sai mahdollisuuden rukoilla erään henkilön puolesta. Oli koskettavaa nähdä ihmisten jano Jumalan puoleen. Ainakaan meidän ryhmämme pysäyttämistä ihmisistä jokainen halusi rukousta. Yhdellä oli sairas lapsi, toinen halusi päästä vapaaksi alkoholista ja kolmas oli lyönyt kirveellä jalkaansa. Rukoilimme heidän puolestaan siinä ky-lätiellä tai heidän kodeissaan, missä heidät tapasimme.

Tässä kaikessa ja monessa muussa te olette myös saaneet olla mukana rukousten kautta. Lopullinen sato ja hedelmä tulee näkyviin vasta kerran taivaassa. Siinhen asti ollaan aina innokkaita Herran työssä, kukin sillä paikalla johon Herra on meidät kutsunut. Tiedämmehän, ettei vaivannäkömme Herrassa ole turha!

JYVÄSKYLÄSSÄ 22.3.2007

SUVI ERIKSSON

North Toward Lapland

TEXT: TIMO ITKONEN PHOTO'S: MARJATTA ITKONEN

What a great relief it was to get off my bike and find shade under a solitary ancient pine tree. I waited for Marjatta to catch up. She was laughing. "What's so funny," I asked? "I can't help it," she replied, "it's all so overwhelmingly beautiful!"

We had been working our way up the Porvoo Valley under the hot July sun, and I was getting anxious about running out of water, and she was just soaking in the peaceful pastoral landscape. There were still a few kilometers to go to the next village, and there was no way of telling by looking at the Finnish Cycling Map, whether there would be a store and fresh water. For me, the fear of impending thirst, or heat exhaustion was diminishing the beauty of the

valley's green grain fields, and the bright yellow of the canola fields, and all this surrounded by the dark green of the pine and spruce in the distance. And the sky, I don't ever recall it being so blue back home in British Columbia.

But we were on the road, it was the second day of riding, and in spite of the heat wave they were experiencing here in Finland, I loved every kilometer of it. We had planned the trip last winter and I had spent long hours trying to vi-

sualize what it would be like pedaling in the country of my birth, and now dreaming had become reality. A mountain climbing friend, Rauno Höglin had a sticker in his car that read, "Travel like you mean it." So now under this hot sun, we were traveling under our own power, soaking in what the Finnish countryside had to offer, drinking in the fresh air that powered our legs as we were headed north. Our first destination was Marjatta's home near Jämsänkoski in Central Finland, but I was already dreaming about pedaling our Canadian Devinci bikes even farther, I wanted to go to Lapland.

We had started our trek from the home of my brother, Mauri and his wife, Tytti in Espoo the previous day, riding through Helsinki to find the bike road that would take us east along the north coast of the Finnish Gulf. Any cyclist would praise the Finnish planners for creating the bicycle roads through the towns and cities. They make travel so very enjoyable, and

Rakastan sinua

Rakkaudesta puhutaan paljon. Se on lukemattomien laulujen aihe, joissa luvataan niin paljon toisille. Sen osoittaminen arkipäivän elämässä tekoina tai sanoina on jo toinen asia, paljon vaikeampaa.

Muutimme Vancouverista Thunder Bayhin joitakin aikoja sitten. Ahtasin auton täyteen kattoa myöten. Menin vielä hakemaan viimeisiä pusseja sisältä ja huomasin vaimollani Annella olevan lisäksi monia pieniä muovipusseja entisten lisäksi. Yksi niistä oli täynnä täytettyjä leikkieläimiä. Kysyin, että otaanko nuo kaikki mukaan ja vastaus oli ehdoton: "Tottakai." Oma vastaukseni oli, että jos saan ne jotenkin mahtumaan autoon niin ok. Vein pussit autolle. Siirtelin entisiä tavaroita, survoin niitä tiukempaan ja työnsin uusia pusseja auki. En tutkinut pussien sisältöä, tunnustelin vain jos niissä on mitään särkyvää sisällä. Pienellä kepillä työntelin pusseja auton katon rajaan. Kesken ahtamisen kuulin yhden pussin sisältä äänen: "Minä rakastan sinua." Olin survaissut pussia, jonka sisällä oli pehmoinen nallelelu. Keppini oli sattunut nappulaan, jota painamalla nallen sai puhumaan: "Minä rakastan sinua." Tämä nalle vakuutti rakkauttaan tilanteesta rippumatta, vaikka saikin keppiä.

Tämä pieni huvittava tapaus on ollut mielessäni usein. Ehkä siinä on Jumalan puhetta, nimittäin Jumala puhuu monella eri ta-

valla. Usein sitä ei ihminen havaitse tai ei halua kuulla. Tapaus toi mieleeni, että jos olisin käsitellyt elävää karhua samalla tavalla, kepillä tökkien, niin rakkaudesta ei olisi silloin puhuttu. Joskus elämässä voimme joutua kokemaan syyttä tai ansaitusti toisen keppiä. Joskus ehkä käytämme sitä itse toisia kohtaan. Niissä tilanteissa on vaikea sanoa: "Minä rakastan sinua." Paljon helpompi on ottaa oma keppi käteen ja sillä murskata vaikka luita. Näihin tilanteisiin raamattu antaa hyvän ohjeen. Sananl. 25:15 "Kärsivällisyydellä taivutetaan ruhtinas, ja lepeä kieli murskaa luut." Sanoilla on ihmeellinen vaikutus.

Kauan sitten olin hengellisessä tilaisuudessa kuuntelemassa August Vartiaista. Varhaisemmassa elämässään hän oli joutunut tilanteeseen, jossa ei puhuttu rakkaudesta. Kahakassa kaksi hänen vastustajaansa kuoli. Vartiai-

nen joutui vankilaan kärsimään tekojaan. Siellä vankilan muurien sisällä hän koki hengellisen heräämisen ja tuli elävään uskoon. Päästyään viimein vapaaksi hän kierteli kertomassa kuinka evankeliumin sanoma oli muuttanut hänen elämänsä. Mainitsemassani tilaisuudessa Vartiaisen kertoi, että hän kyllä kestää kovuutta ja lyöntejäkin, mutta rakkaus murtaa hänet. Jos joku sanoo hänelle hyvän sanan, hän on voitettu mies. Muutama sana voi muuttaa ihmisen!

Apostoli Johannes kertoo meille elävästä Jumalasta, joka niin rakastaa jokaista ihmistä, että Hän antoi ainoan poikansa meidän syntisten tähden. Joh. 3:16. Vaikka kaikki ihmiset olisivat hyljänneet sinut, Jumala vielä sanoo: "Minä rakastan sinua." Hän tarjoaa sinulle iankaikkista elämää vain uskomalla Hänen poikaansa Jeesukseen.

AULIS LAPPALAINEN

so very safe, when compared to cycling in Canada. Because we had left late that first morning, we didn't quite make the historic town of Porvoo before nightfall. We slept at a commercial campground on the peninsula across from the large Neste Oil Refinery. The birds woke us up at 5:30, and an hour later we were searching the well-preserved old town for a morning cup of coffee. The uniqueness of place has made it a UNESCO Heritage Sight. However, we felt so bad to see the city's old church under tarps, arsonists had set fire to it the previous winter, and now what was remaining was being rebuilt. After a continental breakfast we swung north, we were hoping to get near Lahti by nightfall. The heat wave brought a strong southerly wind that made traveling easier, especially with the heavy saddlebags, which were now working like sails, instead of burdens. However, we knew that in a strong headwind, these same bags would make the journey like pedaling uphill in the Rockies. It was

the prayer of every touring cyclist, "May the wind always be at your back." And now it was, and by afternoon, Askola and Pukila were behind us. We camped for the night beside a field of oats that danced in the wind, reminding me of the Pacific Ocean swells of many summers gone by. My odometer read 90 kilometers for the day, one less than we made yesterday.

The next morning along the side of the freeway in Lahti, we found an ABC Market that provided the makings for breakfast. Then pedaling along the city's unique bike paths, we were soon through the still mainly sleeping metropolis. Before we left Canada, my daughter had chided me, and said, "And remember, don't you leave Marjatta behind!" Rauno had also said on my first ever bike trek, that the third day was the worst. And now I understand that he wasn't only referring to physical fatigue, but also mental fatigue. I found myself getting annoyed with every little discomfort.

Continued on back page

Liudmila Rusmilenko haluaa auttaa hantinuria

"Tiedän mikä on elämäni tarkoitus"

Hantivähemmistöön kuuluva Liudmila Rusmilenko on huolissaan kotiseutunsa taloudellisesta kehityksestä, nuorison alkoholikäytöstä ja elinympäristön tilasta. Myönteisenä kehityksenä hän mainitsee matkapuhelinverkon valmistumisen hantien asuttamalle alueella.

Suurimmissa kylissä on nyt internetyhteys. - Osa hantinuurista pyrkii edelleen kätke- mään etnisen taustansa. Jos nuorisoryh- mässä on mukana yksikin venäläinen he eivät käytä äidinkieltään. Öljy- ja maakaasuesiintymillä on tois- sä suurimmaksi osak- si venäläisiä. Hantit ovat poronhoitajia, metsästäjiä, kalasta- jia ja marjastajia. Täl- lainen elämä ei enää kiinnosta nuoria. He haluavat muuttaa kaupunkiin.

Suomalais - ug- rilaisiin kansoihin kuuluvat hantit asu- vat Uralin itäpuolel- la, Länsi-Siperiassa, Ob -joen pääuoman ja sen sivujokien var- rella. Hantien asutta- ma alue kuuluu Ve- näjän federaatioon ja se sijaitsee Jamalin Nenetsian autonomi- sessa piirikunnassa. Alueen pääkaupun- ki on Salehard. Se on maailman ainoa pää- kaupunki joka sijait- see täsmälleen napa- piirin kohdalla. Han- teja on noin 28 500. Heistä puolet puhuu äidinkielenään hantin kieltä. - Puhun aina kotona hantinkieltä. Murteiden väliset erot ovat huomattavat. Olemme poronkasvatta- jia. Hanteilla on noin puoli miljoonaa po- roa. Porolauumat ovat aina liikkeellä. Kesäi- sin porot viedään kesälaitumille Ural -vuoristoon. Siellä on paljon ruohoa ja hyttysiä on vähemmän kuin jokien rannoilla, ker- too Liudmila. Poronlihan hinta on ollut laskussa. - Poronlihan myynti takertelee pahasti. Hantit eivät ole osanneet markki- noida poronlihaa.

Hantit rakastavat luontoa

Osa hanteista asuu kesäisin laivakodeis- sa Ob -joella. - Kalastus on poronhoidon lisäksi tärkeä elinkeino. Nuoret haluavat kuitenkin opiskella ja muuttaa muualle. Porot ja kalastus, puhumattakaan marjas- tuksesta, ei heitä kiinnosta.

Liudmila kertoo, että hantit eivät ym- märrä vieraista jotka eivät kunnioita luon- toa. - Hantit rakastavat luontoa. Emme ha- lua saastuttaa luontoa. Ob -joki on melko pahasti saastunut. Siihen laskevien jokien tila on parempi. Kaloissa on mitattu suuria myrkkypitoisuuksia.

Liudmila Rusmilenko,28, opiskelee Tal-

linnassa, Baltian Teologisessa Seminaaris- sa. Nuorena tyttönä hän oli levoton ja etsi vastauksia elämän suuriin kysymyksiin.

- Kotini oli turvallinen. Vanhempani rakastivat toisiaan ja he tekivät parhaansa, että lapsilla olisi mahdollisimman hyvin. En tupakoinut enkä juonut alkoholia niin kuin useimmat nuoret tekivät. Olin aktii- visesti mukana urheilussa. Kaikki oli ulko- naisesti hyvin, mutta sisimpäni oli täysin tyhjä. Tapasin Salehardsissa toisenlaisia nuoria. He hymyilivät ja olivat ystävällisiä. Heistä huokui turvallisuus ja rehellisyys.

Tempauduin mu- kaan. Menin heidän kanssaan evankeli- seen seurakuntaan. Sain lahjaksi venäjän- kielisen Uuden testa- mentin. Selailin sitä ahkerasti. Davidin kirjoittamat psalmit tulivat minulle rak- kaiksi. Luin niitä uu- delleen ja uudelleen. Pidin itseäni hyvänä ja onnistuneena ih- misenä. Ymmärsin Jumalan Sanaa luki- essani, että minulta puuttui tuore, elävä uskonyhteys Jeesuk- sen kautta Jumalaan. Jumalan edessä olin syntinen. Nuorten kanssa rukoilimme ja kiitimme yhdessä Ju- malaa. Sisäinen tyh- jyyteni poistui. Olen nyt ollut kuusi vuot- ta uskossa. Tiedän, että jokaisena päivä- nä tarvitsen Jumalan armoa ja johdatusta.

Hantinuori Liudmila Rusmilenko arvostaa perinnettä ja elinympäris- tön suojelua. Kaikkein tärkeimpänä hänelle on kuitenkin huolehtiminen siitä, että hänen uskonsa säilyy tuo- reena ja elinvoimaisena.

Liudmila rakastaa omaa kansaansa

Suomessa toimiva Raamattukäännösins- tituuutti julkaisi seitsemän vuotta sitten hantinkielisen Markuksen evankeliumin. Jouluevankeliumi Luukkaan mukaan ja Jeesuksen kertomuksen tuhlajapojas- ta voidaan lukea nyt myös hantinkielellä. - Odotan innokkaasti päivää jolloin koko Uusi testamentti valmistuu omalla äidin- kielelläni. Olemme olleet sorretti kansa. Koulussa ei saanut käyttää äidinkieltä. Jul- kisilla paikoilla ei myöskään saanut puhua hantinkielellä. Nyt tilanne on huomatta- vasti parempi kuin aikaisemmin. Nuorilla on kuitenkin paljon ongelmia. Vielä nyt- kin hantinuroet eivät mielellään paljasta etnistä taustaansa jos paikalla on venäläisiä nuoria.

Liudmilalla on suunnitelma elämäl- lensä. - Kristittyinä voin auttaa omaa kansaa- ni. Olen iloinen, että Eestistä tulee kesäi- sin nuorten ryhmiä hantien pariin. Hantit ovat aina iloisia nähdessään kotiseudullaan suomalais -ugrilaiden kansojen jäseniä.

EERO KETOLA

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

“Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.” (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadoukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

“Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. “Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi.

Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. “Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. “...joka ei uudestisynny ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minun puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Taiwanissa tapahtunutta

Viime joulukuun alussa olimme olleet “kutsuvieraina” keskisaaren alueen pastorien epävirallisessa yhteydenpitotilaisuudessa, tavallisesti noin kahden kuukauden välein.

Tammikuun lopulla saimme Saaran kanssa jälleen kutsun tulla pastori Lin Afan mukana tilaisuuteen, joka pidettiin tällä kertaa Salu’n seurakunnan kirkossa, jossa oli työntekijänä mieleltään nuori ja jämerästi Sanan pohjalla seisova pastori Chang. Mainittakoon, että seurakunta on Eero ja Annikki Marttisen työn tulosta. Hyvin eteenpäin menevä seurakunta, joka parhaillaan suunnittelee uuden kirkon rakentamista.

Olimme juuri nousseet Fengyanin kaupungista maanpinnan yläpuolelle “freewaylle” ja nyt noin 25-30 metrin korkeudella hyryttelimme kohti Salu-nimistä kaupunkia, kun autopuhelin hälyytti. Pastori Lin Afan vastattua vahvistimesta kuului pastori Changin ääni. Ymmärsin kieltä osaamattakin, että kysyttiin myöhästymisemme syytä. Tarkoitus oli olla perillä Salussa kello 9.30 ja kello läheni jo kymmentä. Ajurimme lohdutteli ilmoittamalla, että olisimme perillä 10-15 minuutin kuluttua.

Olimme kyllä päässeet lähtemään Tung Shih’n kirkolta sovituna aikana, mutta jouduimme hakemaan erään pasturin vaimoineen Fengyanin kaupungista ja ruuhkassa ajaminen otti aikaa “yli oman tarpeen”. Ajurillamme näytti olevan Taiwanin tiekartta päässään, sillä ihmeeksemme hän näytti löytävän nopeat ja vähemmän käytössä olevat kujat ja kadut pikatielle oikomiseen.

Meitä oli tällä matkalla kahdeksan henkilöä, joten Toyotassa oli täysi lasti. Paikallani ajurin vieressä oli enemmän jalkatilaa pitkäkoipiselle. Siitä oli myös hyvä katsella maisemia ja “lukea maantietoa”. Pikatiet kun on tilanpuutteen vuoksi rakennettu asutuksen yläpuolelle, Ihmettelin puutarhojen paljoutta. Missä vain oli vähänkin tilaa rakennusten välissä, siinä kasvoi joku hedelmäpuu ja laajemmilla alueilla oli riisiä tai perunaa. Jopa mukulakivisen, leveän jokiuoman pohjaan oli tasoiteltu peltotilkkuja silläkin uhalla, että taifuunin tuoma tulvavesi vie kaiken, kuten usein tapahtuu.

Maiseman ihailu loppui automme kääntyessä Saluun vievälle kaistalle ja melkein täyden ympyrän jälkeen olimme laskeutuneet “muurahaispesään”, jossa hetken pujoteltuaamme olimme perillä kirkon edessä, johon oli järjestetty paikka autollemme. Pastori Fang puolisoineen oli jo kadulla ja toivotti kasvot leveässä hymyssä “Rauhaa!” selvällä suomen kielellä. (Olin aikaisemmalla matkalla opettanut) Hetkessä olimme “juhlasalissa”, jonka keskellä olevalla pöydällä oli virvokkeita ja pientä purtavaa sekä kiinalaisen tavan mukaan makeisia, keksejä, teetä ja kahvia.

Kokous alkoi Sanan luvulla ja rukouksella helluntaipastori Lin lu-
kiessa. Seurasi vapaata keskustelua luetun pohjalta. Sen aikana koin

Eljas Rossi tasavallan perustajan Chiang Kai-shek’n pöydän takana.

Vieressä: Rossit Taipeiissa.

Alla: Saara ja Eljas entisten ystävien seurassa.

kuinka Pyhä Henki vaikutti koolla olevissa ja suloinen rakkauden “tuoksu” rakkauden tuoksu täytti huoneen. Vaikka pastorit kuuluivat tunnustuksellisesti eri kirkkoihin, niin kaikilla oli sama suunta; taivaskoti!

Nyt oli tilaisuus päästä irti arkisen työn rutiinista ja parin kuukauden aikana tulleista paineista ja tuntea veljellistä huolenpitoa. “Katso, kuinka hyvää ja sulista on, että veljekset sovussa asuvat! Se on niinkuin kallis öljy pään päällä, joka tiukkuu partaan, Aaronin partaan, jota tiukkuu hänen viitansa liepeille. Se on niinkuin Hermonin kaste, joka tiukkuu Siionin vuorille. Sillä sinne on Herra säätänyt siunauksen, elämän, ikuisiksi ajoiksi.” (Ps. 133)

Eräs veljistä oli näkövammainen, jo eläkkeellä oleva pastori, jonka puoliso auttoi kaikin tavoin, antaen tarjottavaa pöydästä. Näin käytännössä keskinäisen rakkauden toimivan.

Tilaisuuden lopulla murrettiin yhdessä leipää, mikä on jäänyt mieleeni lähtemättömästi. Ehkäpä jokainen sai tuntea tuota samaa, erittäin voimakasta Hengen yhteyttä. Omalla kohdallani se oli erikoista ja ainutlaatuista. Siinä oli osallistumassa hakkoja, vuoristolaisia, suomalaisia, luterilaisia, presbyteerejä ja helluntailaisia, yhteensä 13 henkilöä. Sama määrä kuin Jeesuksen asettaessa ehtoollisen! Todella ainutlaatuinen tilaisuus. Ekumenia käytännössä!

Tämän tilaisuuden jälkeen koko seurue vietiin erittäin hienoon ravintolaan, jonka palvelu oli huipuluokkaa ja ruokailuvälineet “eurooppalaiset”. Tein virheen ottamalla erittäin herkullisia alkupaloja liikaa. Niinpä mahdollisesti vielä herkullisempi pääruoka jäi osittain syömättä. Kohteliaisuudesta piti maistaa joitakin erikoisuuksia, joita

ta pöytäkumppanit kehuen nostelivat eteeni. Sydän ja vatsa olivat kiitollisuutta täynnä kotimatkalta päästyämme pitkän päivän jälkeen. Salun pastori Chang kehoitti viemään terveisii sinne, missä ikinä liikumme: Terveiset Salusta! (Marttisille erikoisesti)

Lahjoitukset ja testamentit

Helluntaiseurakunnat ja Mission Press Society toimivat lahjoitusten turvin. Seurakunnat tekevät arvokasta työtä suomalaisten hyväksi. Mission

Press Society julkaisee Todistaja-lehteä ja pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Sekä seurakunnilla että Mission Pressillä on Revenue Canadian myöntämä

veronumero, joka oikeuttaa verovähennykseksi kelpaavan kuitin kirjoittamiseen.

Lahjoituksista ja testamenteista saadut varat käytetään kristilliseen työhön.

TODISTAJAN E-MAIL OSOITTEET

todista@smartt.com

todistaja@telus.net

ELJAS ROSSI

Toronto's Easter Youth Conference: I'd rather be here than anywhere else!

Late night youth meeting gathered 45 on Friday night, and about 40 on Saturday night. Every Easter, youth from across Canada come to Toronto to experience the message of Easter and to fellowship with others. This year was no exception. The weekend was organized by youth pastor Walter Tuokkola and his team. Visiting speaker, Veli-Matti Kärkkäinen, professor at Fuller Seminary, Pasadena, California, ministered in every service to old and young alike, and lifted up the Crucified Jesus as the Lamb of God who takes away the sins of the world. The message of the cross through music has traditionally been a big part of Easter at Saalem. This year, to everyone's great joy, the youth formed a mass choir and sang their testimony. John Sherrett, from Saalem Church, gives his perspective on the weekend.

"The Easter Conference at Toronto's Finnish Pentecostal Church was an exciting time, lasting four days and packed with spiritual teachings from God's word.

Our guest speaker, Veli-Matti Kärkkäinen, encouraged us to grow spiritually through the Word of God. He talked about the death and resurrection of Jesus and how healings are a sign of the coming of the kingdom of God. He ended off by telling us about Peter's denial of Jesus. He encouraged us to keep seeking God no matter what happened because failure is not the last word.

On Friday we rehearsed two songs that we would sing to the church on the following day. Later that night we had a youth meeting. Listening to the message and hanging out at the church late at night was an awesome experience.

On Saturday morning the youth were back at the church. We had breakfast, a Bible study, and then lunch. Next was the scavenger hunt downtown. We were divided into five groups of six and given an assignment sheet that consisted of a list of tasks to do through

hout the downtown core of Toronto. In order to complete the tasks, the groups would have to reach a designated location and take a picture of themselves performing the task. An example would be, "Pretend you have just scored the winning goal outside the Air Canada Centre." Each completed task gave your team a certain amount of points and the group with the most points won. Each group had four hours to do as many tasks as

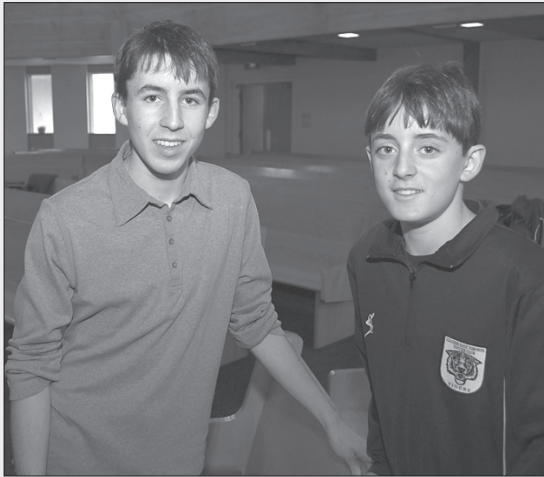
they could complete. The scavenger hunt was extremely exciting for all the youth. Exploring the city and having fun with friends was all included in this activity.

When we arrived back we sang the two songs youth had prepared at the Easter Concert being held at the church that evening. After the service we had another Youth meeting, which of course was exciting. To end off the weekend the youth had a party Sunday night. We played hockey, soccer, talked and had a thrilling night.

The entire week was truly a great experience! We had people all the way from Montreal, Thunder Bay, and California attend the conference. We learned more about the Resurrection and at the same time had fun. I'd rather be here than anywhere else."

PS Upcoming youth events are:

- *At the end of May: PAOC Youth Convention in Oshawa with over 1000 youth in attendance*
- *Beginning of August, Summer Conference in Toronto: see you there!!!*

Minulla on ikävä

Raskaasti kuolema
yllättäin
äitimme meiltä riisti.
Kipu ja kaipaus menetetyn
nuoren sydäntä viilsi...

Kuinka paljon elämä
kysyykään
voimaa ja kypsyttää
suurta.
Kaikkea en ymmärrä

vieläkään,
miksi elosi katkaistiin
nuorena sulsta?

Äiti, pääsit osaasi
ihanaan,
kotina Jumalan taivas.
Kerran meille korvataan
se rakkaus,
mitä sielumme kaipas...

Sinikka Lukkarinen

Ituja tarjolla

Viha ja moite eivät koskaan luo pysyviä ihmisuhteita. Ellei anteeksiantamus toimi ihmisten välisissä suhteissa, ne eivät toimi niinkuin niiden tulisi toimia.

Matt. 6:14-15 - "Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne." Nämä sanat lausui kerran itse Herra Jeesus.

Oletko koskaan pysähtynyt tämän Jumalan Sanan kohdalla? Kysymyksessä on vakava asia. Anteeksiantamattomuus on yksi suurimmista tuho-työntekijöistä ihmisten välisissä suhteissa. Se tekee myös tuhoaan meidän omassa olemuksessamme.

Syntien ja rikkomusten anteeksiantaminen oli Jumalan ensimmäisiä askeleita päätöksessään rakentaa uudelleen elävän, terveen ja kestävän suhteen ihmisten ja hänen itsensä välillä sen jälkeen kun ihminen lankesi syntiin. Mutta se vaati uhria häneltä – se vaati Jeesuksen, Jumalan ainosyntyisen Pojan, joka tuli maailmaan syntiuhriksi meidän edestämme, meidän sijaisenaamme. Kun Jeesus kantoi omassa ruumiissaan kaikki ihmisten synnit ja vuodatti verensä meidän tähtemme, hänen uhrinsa tyydytti Jumalan oikeudenmukaisuuden. Jumalan puolesta synti oli sovitettu. Pelastus on tarjolla lahjana itse Jumalan kädestä. Oletko ottanut tämän lahjan vastaan, vai vieläkö elät kirouksen alla? On olemassa vain kaksi vaihtoehtoa täällä maailmassa; kirouksen tai siunauksen olotilat. Jeesus poisti kirouksen. Häneen uskoen, ja luottaen hänen sovitusuhriinsa, me omistamme siunauksen. Ilman Jeesusta ihminen on vielä Jumalan kirouksen alla. Kuitenkin Jumala rakkaudessaan vetää ihmistä pelastukseen. Sana valaisee tätä asiaa näin: *Joh. 3:17-19 – "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi. Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; Mutta joka ei usko, se on jo tuomittu: koska hän ei ole uskonut Jumalan ainokaisen Pojan nimeen. Mutta tämä on tuomio, että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmi-*

set rakastivat pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa olivat pahat."

Uskoon tultuaan ihminen ymmärtää anteeksi-antamisen suuruuden. Hän käsittää kuinka paljon hänelle on annettu anteeksi. Siksi hän on myös herkkä antamaan toisille anteeksi. Ellemme ole valmiit antamaan toisille anteeksi heidän rikkomuksiinsa meitä kohtaan, me vedämme Jumalan tuomion yllemme. Silloin ei Häenkään anna anteeksi meidän rikkomuksiamme. Näin Sana julistaa. Anteeksiantamattomuus pidättää meiltä Jumalan siunaukset.

Ilman Jeesuksen vaikuttamaa rakkautta sydämessä ihminen ei kykene antamaan anteeksi. Mutta kun Pyhä Henki vuodattaa Jumalan rakkauden sydämeemme, anteeksiantaminen on mahdollista vaikeissakin tapauksissa. Anteeksiantamaton ihminen kärsii itse ehkä kaikkein eniten, sillä hän joutuu kantamaan raskasta kuormaa läpi elämänsä.

Luin kerran pienen jutun piispasta. Siihen aikaan käytettiin vielä hevosia ja kärryjä. Piispa ajoi kirkkoon viettämään jumalanpalvelusta. Hän suoritti tehtävänsä ja oli lähdössä kotimatalle. Nousuaan rattaille hän hoputti hevostaan liikkeelle mutta kärryt olivat niin raskaat ettei hevonen jaksanut niitä vetää. Piispa vilkaisi taakseen ja huomasi, että kärryt oli lastattu täyteen kivillä. Piispa tyhjensi rattaat ja niin pääsi kotiinsa. Joskus parinkymmenen vuoden kuluttua hänen ovellaan kolkutti keski-ikäinen mies. Piispa kutsui miehen sisälle. Hetken keskusteltuaan tämä vähän hermostunut mies kysyi: "Piispa, muistatko sen sunnuntaiaamun, jolloin teidän kärrynne oli täynnä kiviä?" Tämän kuullessaan piispa purskahti remakkaan nauruun ja sanoi: "Tarkoitatko sanoa minulle, että olet kantanut noita kiviä tunnollasi kaikki nämä vuodet? Minä heitin ne kaikki pois kak-sikymmentä vuotta sitten ja unohdin tilanteen kokonaan."

Ystävä, heitetään mekin kaikki "kivet" pois kärryistämme ja eletään anteeksiantamuksen vapaudessa.

LIISA A. LIEDES

Läpi ikkunan

Katson ulos ikkunasta kaunistaisemaa. Näen luonnon väriiloistossaan monine taidokkaine yksityiskoh-tineen.

Olen ihan haltioissani kaikesta näkemästäni. Hetki on todella vaikuttava. – Yhtäkkiä katseeni pysähtyy ikkunassa olevaan tahraan. "Täytyypä lähteä pyyhkimään se pois", tuumin. Pysähdyn – annanko sitten-kään tuon pienen tahran häiritä edessäni olevan mahtavan taideteoksen ihailuani?

Kuinka usein näemme-kään vain tahroja ja virheitä elämämme ikkunassa! Verhot ovat vinossa tai ovat väärän väriset.

"Herra, auta minua katso-maan ja näkemään ikkunala-

sin läpi kauemmaksi ja pysähtymättä ohittamaan pienet vajavaisuudet omassa ja toisten ihmisten elämässä." Näin ru-koilien hiljaa mielessäni.

"Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä rakkaus peittää syntien paljouden." (1 Piet. 4:8)

Kauneus edessäni heijastaa tyyneyttä ja rauhaa sydämeeni ja iloiten jatkan ihmetystäni

MARJO ARPONEN

From Toronto to Winnipeg:

Mission to Children

Film director, Quinn Merkeley, and Sari Sillanpää, art teacher, were married at Toronto's Saalem Church on October 14, 2006, and shortly after, moved to Winnipeg. There, God had prepared a ministry tailor-made for them, a ministry that has the potential to reach children internationally! Sari gives us a glimpse into what goes into making a Christian children's television series.

After embarking on a lifetime journey together on October 14th, 2006, Quinn and I left for the cold, snowy city of Winnipeg, Manitoba. Desiring to be sensitive to the Lord's direction, we both felt that this was the next stepping stone in our lives. Due to his success in the first season of the show, executive producers, Jeff and Gloria Thiesen, asked Quinn to resume his director role on the second season of the Christian children's television series called The Lost

with 3 months of pre-production, which involved various script workshops in which we edited the scripts to make them more funny and exciting. Actors and crew were hired, as well as technical equipment, costumes, props and sets that needed to be ready once filming begun. In late

January, our nine weeks of production (filming) began. I, along with seven other actors, was trained as a puppeteer to act and perform as various voices for over 200 characters. We were assigned 50 characters each!

Our days began at 8:00 am, and lasted until 7:30 pm, our backs aching from being arched over with our hands held high in awkward positions. Yet, we had fun. Quinn, as director, possessed the creative responsibility of making sure acting, framing, lighting and camera operation all worked together to make the perfect shot. Bearing an immense creative weight in the production, he was an example in wisdom, patience and creativity to us all. Creating 13 half-hour episodes, as well as two DVD feature films which share the gospel of Jesus Christ to children in a creative and fun way made for a full schedule..

Looking back at the last five months, we are grateful for the blessed opportunity to be involved in this creative form of

children's ministry that may reach children throughout North America and perhaps even internationally as well. We both have creative children's ministry on our hearts and we are excited to see where the Lord will lead our lives. Although a piece of our hearts remains in Toronto, life in Winnipeg has charmed us with no traffic and its slower pace of life. However, the icy 40 below temperature often makes us feel like we are on an Arctic plain.

It is our mission ground now, and we praise God for His guiding hand in our journey. If you would like to find out more about this television series, visit: www.sunburstproductions.ca **SARI MERKELEY**

Tales of the Brothers Grimm.

Funded by Omni Television, the Christian producers wanted this program to be geared towards 10-12 year old boys and girls. However, after watching any episode, one would agree that the levels of humour are appreciated by all ages in a fami-

ly. Each episode begins with Oma and her two grandchildren, as she tells them a story that dissolves into the children's imagination-which unfolds as puppets. After the story, Oma draws a Christian moral from the fairytale.

Thus, the Lost Tales project began

Näkökulmia Danielin rukouselämästä

JATKOA SIVULTA 3

Kestäväinen rukous palkitaan

"Persian kuninkaan Kooreksen kolmantena hallitusvuotena...Niinä päivinä minä, Daniel, murehdin kolmen viikon päivät. Herkullista ruokaa minä en syönyt, ei liha eikä viini tullut minun suuhuni, enkä minä voidellut itseäni öljyllä, ennenkuin kolmen viikon päivät olivat loppuun kuluneet." (Dan 10:1-3)

Aikaa oli jo kulunut edellisen luvun rukoustaistelusta ja Jumalan ilmoituksesta ja jälleen kerran

Daniel sai Herralta sanan. Tuosana toimi taas kannustimena, joka johti Danielin rukoukseen ja Herran kasvojen etsimiseen. Tällä kertaa Daniel oli osapaastossa ja kanto rukoustaakkaa sisimmässään murehtien. Tämä murheen taakka kesti hänen hengessään kolme viikkoa eli 21 päivää. Tuon ajan hän kestäväisesti kanto rukoustaakkaa ja etsi Herraa. Jakeet neljästä yhteentoista kertovat, että taivaasta lähetettiin toistamiseen viestintuoja Danielille. Tuon viestintuojan sanoma antaa meillekin suurta rohkaisua tänä päivänä: "Ja hän sanoi minulle: 'Älä pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä asti, jona sinä taivutit sydämesi ymmärrykseen ja nöyryyteen Jumalasi edessä, ovat sinun

sanasi tulleet kuulluiksi; ja sinun sanojesi tähden minä olen tullut.'" (Dan 10:12)

Rukousvastaus lähti heti liikkeelle mutta Daniel sai vastaanottaa sen vasta kahdenkymmenen yhden päivän jälkeen. Nuo kaksikymmentäyksi päivää vaadittiin Danielilta, että hän pysyi kestäväisessä rukouksessa saadakseen vastauksen. Olet varmasti kuulut monta kertaa seuraavan toteamuksen kun joku on saarnannut tästä Raamatun jakeesta: "Mitä olisi tapahtunut, jos Daniel olisi lopettanut kesken?" Vastauksen me tiedämme. Rukousvastaus olisi mitä todennäköisimmin jäänyt tulematta. Mieleeni herää kysymys, kun mietin niin monia omia rukousaiheitani ja rukouksia, joita kuulen myös toisten rukoilevan: Kuinkahan moni, jo lähetetty rukousvastaus on jäänyt puolitiehen siksi, että en ole rukoillut kestäväisesti loppuun saakka?

Turhaan ei Uusi testamentti kehoita meitä: "Olkaa rukouksessa kestävä." Rukoile kestävästi niin kuin Daniel ja saat nähdä rukousvastauksia. Seuraava jae osoittaa meille syyn, miksi tarvitaan sitkeyttä ja kestäväisyyttä rukoustaistelussa.

Taistelu näkymättömissä saa aikaan tuloksia näkyväisessä

"Persian valtakunnan enkeliruh-tinas seisoi vastustamassa minua kaksikymmentäyksi päivää, mutta katso, Miikael, yksi ensimmäisistä enkeliruhtinaista, tuli minun avukseni, sillä minä olin jäänyt yksin sinne, Persian kuninkasten tykö." (Dan 10:13)

Se, mitä Daniel koki omassa hengessään oli heijastusta siitä hengellisestä taistelutilanteesta, mitä ilmapalloissa käytiin. Ei Daniel tiennyt tarkasti miksi hän kanto taakkaa mutta Jumala

käytti häntä rukoustyötoverinaan tuon tilanteen voittoon saattamiseksi. Samalla tapaa hän tahtoo käyttää sinuakin. Tänäkin meidän taistelumme ei ole ihmistä vastaan vaan sielunvihollista ja hänen henkivaltojaan vastaan taivaan avaruuksissa (Ef 6:12). Tässä taistelussa ei auta ihmisvoima, lihan käsivarsi eivätkä lihalliset, inhimilliset sota-aseet vaan Jumalan Henki (Sak 4:6) ja hengelliset sota-aseet (2 Kor 10:3-4). Nuo hengelliset sota-aseet ovat ennen muuta Pyhän Hengen voitelema rukous niin kuin Paavali opettaa: "Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella, rukoillen joka aika Hengessä.." (Ef 6:18). Kun seurakunta rukoilee, vihollisen voimat järkkyvät, vastustukset kaatuvat ja Jumalan voima virtaa näkyväisesti maan päällä. Voitto näkymättömissä rukousalttarilla - voitto näkyväisesti maan päällä. >>>

Kultainen äiti

Kultainen äiti,
luoksesi muistoissa palaan.
Kotini oven
sykkivin rinnoin taas avaan.
Laulusi armaan
lietesi ääreltä kuulen.
Kiitosta varmaan
soi lailla lempeän tuulen.

Kultainen äiti;
kiireinen elosi oli.
Taakkasi raskas;
lepokin vähäinen kovin.
Kuitenkin jaksoit
päiväsi ilolla alkaa.
Laulaen maksoit
lapsilles rakkauden velkaa.

Kultainen äiti,
luoksesi tulla jos voisin,
nurmelta kevään
kukkaset sinulle toisin.
Keväiseen juhlaan
lauluni viritän sulle.
Rakkautta tuhlaan
äidille niin kaivatulle.

Kultainen äiti;
tiedän, tää unta vain oisi.
Poissa nyt olet;
taivaassa laulusi soipi.
Kuitenkin tiedän,
kohtaamme aamulla vielä.
Yhdessä kerran
iäti laulamme siellä.

Terttu Karhinen

Rukouksen vaikutukset
ulottuvat vuosisatojen
päähän

“Ja minä tulín opettamaan sinulle, mitä on tapahtuva sinun kansallesi päivien lopulla; sillä vielä tämäkin näky koskee niitä päiviä.” (Dan 10:14)

Daniel kävi rukousskamppailunsa yli 500 vuotta ennen Kristusta. Hän sai vastaanottaa rukousvastauksena voimalliset näyt lopun ajoista ja hänen rukoustaistelunsa tulokset koskettavat meitä vielä tänäkin päivänä. Näetkö kuinka voimallinen vaikutus rukouksella onkaan. Kun sinä tänä päivänä rukoilet omaistesi, lastesi ja paikkakuntasi puolesta – vaikutukset voivat olla todella kauaskantoiset. Kaikkia rukousvastauksia et kenties ehdi omin silmin näkemään vielä tässä ajassa mutta eihän niin ole tarkoituskaan. Pääasia, että Jumalan tahto tapahtuu ja , että hän puuttuu asioihin sie-lujen pelastumiseksi ja valtakuntansa etenemiseksi. Rukoile siis rohkeasti ja luota, että taivaasta lähtee sana liikkeelle, sana, joka muuttaa olosuhteita täällä maan päällä.

“ Ei ole mitään muuta keinoa - jolla kristityt voivat kaikkein parhaiten tukea Jumalan työtä ja edistää Kristuksen valtakuntaa - kuin rukous.”

Jonathan Edwards

“Jumala ei tee mitään muuten kuin vastauksena rukoukseen.”

John Wesley

MARKO SELKOMAA

Sudbury, Ontario

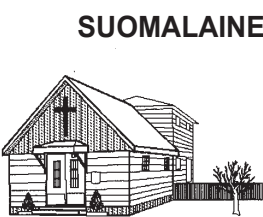
SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN
HELLUNTAISEURAKUNTA Finnish Pentecostal Church
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. http://www.vianet.on.ca/pages/siion
Pastori **Matti Pyykkönen** Puh. (705) 522-2164

Su • Yhteinen aamukokous, joka
tulkataan klo 10:00
Ti • Lähetyspiiri klo 14:00
Ke • Lastenkerho Klo 18:00
To • Raamattutunti Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja
lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

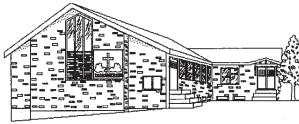
SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA
Finnish Pentecostal Church
P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. (705) 235-5025
Fax (705) 235-2655
E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su • klo 8:30 Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
klo 11:00 Kuukauden toinen su. srk:n kokous
klo 18:00 Hyvän Sanoman ilta
Ke • klo 19:00 Sanan ja Rukouksen ilta
Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko
Finnish Pentecostal Church
891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com
Pastori **Rudolph Hyvärinen** 705 253 8383
Sunnuntaina: Klo 10:00 (English Service)
Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin: Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin: Klo 19:30 Youth Meeting
Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in
English. Translating into English in other meetings too - if needed!
Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evangelista **Liisa Liedes**
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta
Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
Pastori **Marko Selkomaa** (807) 767-6927
2 Pastori **Petri Kosonen** (807) 767-0464
Nuorisopastori **Pekka Perho**

Su • klo 10:00 Aamukokous ja pyhäkoulu
Sunday • 11:30 am Family Celebration & Sunday School
Su • klo 18:00 Iltakokous joka toinen sunnuntai
Ti • Ke • To • klo 11:00 Päivärukoushetki
Ke • klo 19:00 Rukouskokous
Thursday • 7:00 pm Bible study & Prayer meeting
Friday • 7:00 pm Youth Meeting
Radiolähetys Su • klo 7:00 (“HOT FM” 103,5 sekä 104,5 .)

**Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjamyynnissä!
** Sateena pisa-roikoon minun opetukseni, kasteena valukoon
puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.**
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen
Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori **Paavo Korpela** Puh. (416) 733-0854
Pastori **Walter Tuokkola** Puh. (647) 406-0412
Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

Su • Aamukokous suomenkielinen klo 10.00
English Service 11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta klo 19.30
Pe • Nuorisoilta /Youth Meeting klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

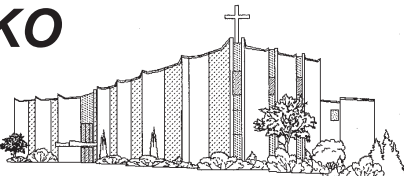
TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori **Markku Vainio** Puh.1 604 795-9994

Pastori **Lauri Karhinen** Puh. 604 542-1938

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu klo 10:00
English service klo 11:30
To • Sana ja rukous klo 19:00
Pe • Youth meeting and Cell at 7 PM

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2

403-248-9907

e-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi
ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo,
hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö **Sinikka Lukkarinen** Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN

HELLUNTAISEURAKUNTA

KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori **Hannu-Heikki Hyppönen**
(561) 493-4127

kirkolle (561) 533-5716

Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

Su • klo 10:00 Aamukokous, pyhäkoulu
klo18:00 Hyvän Sanoman ilta
To • klo 19:00 Sana ja rukous
Pe • klo 19:00 Nuorten ilta
Su • klo 9:00 Radio-ohjelma “Hyvät Uutiset” asemalta

WPBR 1340AM
Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

North Toward Lapland

CONTINUED FROM PAGE 6

A disagreement over the use of the camera found me farther down the road from Marjatta than should have been appropriate. A strange lady caught up to me and said that my partner was farther down the road, behind me, looking for me. I turned around and felt humiliated that I had done such a dastardly thing, and caught doing it in public of all places. I've never met an angel before, but I'm sure that she lives in Lahiti, and rides a city commuter bike. With my lesson learned, we soon found the right road and continued north into the lake district of Finland. For lunch we stopped

from island to island along stylishly crafted cable bridges, gliding quietly through cool woods dotted by smaller lakes and beside picture perfect small farms, gingerbread cottages, and the mandatory saunas along the shorelines. One wished that the ride would just keep going and going. The weather was now cooling, and we thought we might seek shelter in Luhanka from an approaching darkening sky, but after meeting an energetic Finnish cycling couple, we pressed on and eventually had a brief swim at an old abandoned public beach, where we were joined by a

Top: Marjatta Itkonen at the arctic circle. In the Midsummer, the sun is seen 24 hours there.

Left: Typical pine forest in northern Finland. Forest in Finland is like a park, not much underbrush.

Bottom: Bikers lunch. With this diet and cycling long days you do not gain any weight.

at the Vääksy Canal, watching the boats navigate up to the locks as we enthusiastically gorged on cheese, sausage and rye bread open sandwiches, dividing a cucumber and four tomatoes between us. This would eventually become our staple diet, along with ice cream, and Jaffa orange soft drink. The greatest thing about traveling by cycle is that you can eat as much as you like, and you still lose weight. Just short of Sysmä, we came along a pristine small lake and pitched our tent by the shore. After a refreshing swim, which graciously cooled off the sunburns, a large frog, and then a white swan family, as if from a Sibelius Opus, kept us company. Soon we fell asleep just as the sun finally went down. This night the cell phone wouldn't wake us; the battery was dead. Finding out about a greatly anticipated grandchild back home in Canada would have to wait.

Instead of taking the shorter more direct route to Jämsä, we were now on the east side of Lake Päijänne, the "scenic route," according to the map. Often we were riding high on a glacial esker, hopping

group of youths, who having noticed our Canadian flags, chanted the only swear words they knew in English. The storm eventually caught us, and as we started to climb the hill north of Putkilahti, it struck in full fury. We dove into the woods along a trail for shelter as the wind whipped the trees. "Down there, where the trees are smaller!" Marjatta commanded.

She was more experienced in this kind of Finnish phenomena, and knew we weren't safe among the tall trees. We covered up the bikes and hunched down under ponchos and waited for the rain to stop so we could pitch the tent. Morning found us drying off our gear in the sun before we continued toward Korpilahti. We were now able to survey the damage. Large trees had been uprooted, power lines were down, and there were emer-

gency crews swarming along the roadway. But a delightful diversion was the smell of strawberries, wild strawberries that grew along the roadway and forest, and we occasionally stopped and ate to our hearts content. Could anything taste so sweet? Another picker was busy putting them in a container and I asked him if he already had a liter. Answer was that he was working on his third one.

Approaching Korpilahti, we met the friendliest grandmother in all of Finland. When she saw us going by, she said she likes people who travel on bikes and invited us to her place, showed us her home and chatted about her children and grandchildren. What was happening in Canada? We needed to get the cell phone charged up! Later on at the harbour in Korpilahti, Marjatta and I split a liter of strawberries between us, washed it down with ice cream cones and then continued on the open busy highway, which would eventually end up in Tampere. The traffic was fast and furious, no bike route here, one had to concentrate hard to keep from being blown off the road. What a relief to turn off and head toward Jämsänkoski where we found Marjatta's mother's abode at perhaps the nicest and cleanest resthome that I have ever seen. She was in relative good health and Marjatta sang some of her mother's favourite hymns. Kirsti mummo would sit for long hours studying her Bible, and her son who lived nearby would often come and read to her. On the porch of Ilkka, Marjatta's brother, I left a Tim Horton's mug and coffee; he would know who had come by. We stopped briefly to visit Marjatta's good friends, and then it was the last 17 km dash to Koskenpää. Along the way we met members of a welcoming crew, first Marjatta's nephew Lauri, and his buddies on trailbikes, and then later more friends who met us on the road with cooling mineral water. Turning into Marjatta's home farmyard, there was the rest of the welcoming committee; brothers, their families, niece and nephews with their families, and large pan-fried crepes on an open fire, along with the mandatory Finnish "makkara". Five days and 425 kilometers, I must have been tired, I had a hard time keeping my eyes open.

NEXT ISSUE: ON TO LAPLAND